

ἀρκάσης ὁ, Λεξ. Δημητρ. ἀρκάσ'ς Θράκ. (Μάδυτ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκᾶς.

1) Σύντροφος Μάδυτ. 2) Προστάτης Λεξ. Δημητρ.

ἀρκᾶτος ἐπίθ. Εὐβ. (Κύμ. Ὀρ.) Ζάκ. Ἡπ. Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ἀχαΐα Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Οἰν. Σουδεν.) κ.ά. ἀρκᾶτους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) κ.ά. Θηλ. ἀρκάτ'σσα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀρκᾶτος (τοξότης), ὃ ἐκ τοῦ Λατιν. *arcatus*.

1) Ὁ ἀπηλλαγμένος οἰουδήποτε βάρους, ὃ ἄνευ οἰασ-
δήποτε ἀποσκευῆς, εὐζωνος, συνήθως ἐπὶ πεζοπόρου Εὐβ.
(Κύμ. Ὀρ.) Ζάκ. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Μακεδ.
(Βελβ. Καταφύγ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ἀχαΐα Δημη-
τσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Οἰν. Σουδεν.) κ.ά.: Ἐρχομαι - περ-
νῶ - πηγαίνω ἀρκᾶτος Καλάβρυτ. Λακων. Οἰν. Ὀρ. Σουδεν.
κ.ά. Περνάει ἓνας διαβάτης ἀρκᾶτος Μέγαρ. Δὲ θὰ πάρον
μ'λάρ', θὰ πάον ἀρκᾶτους Ἡπ. Συνών. ἀζάτης 2. 2)
Θηλ., ἡ ἐλευθέρα μητρικῶν φροντίδων, ἡ μὴ ἔχουσα βρέ-
φος πρὸς θηλασμόν Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.): Εἶμι ἀρκᾶτα ἡ
ἀρκάτ'σσα Ἡπ.

ἀρκετὰ ἐπίρρ. κοιν. ἀρκετὰ βόρ. ιδιῶμ. ἀρκετὰ
Μαριούπ. ἀρκετὰ πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀρκετός.

Ἀρκοῦντως, ἐπαρκῶς ἐνθ' ἄν.: Σῶνει πῆδ', ἀρκετὰ μοῦ
μίλησες. Ἀρκετὰ ἔπαιζες, ἔλα τώρα νὰ διαβάσης τὰ μαθήματά
σου. Ἐγέλασα ἀρκετὰ. Ἀρκετὰ καλὸς - μεγάλος - νόστιμος
- πλούσιος κττ. Ἀρκετὰ καλὰ κοιν.

ἀρκετὸς ἐπίθ. κοιν. ἀρκετὸς βόρ. ιδιῶμ. ἀρκετὸς
πολλαχ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀρκετός.

1) Ἀποχρῶν, ἐπαρκῆς, οὐχὶ ὀλίγος κοιν.: Εἶναι ἀρκετὸς
καιρὸς ποῦ δὲν τὸν εἶδα. Ἦταν ἀρκετὸς κόσμος 'ς τὴν ἐκκλη-
σία. Περᾶσανε ἀρκετὲς γυναῖκες. Ἐχομε ἀρκετὸ κρασί νὰ
περάσωμε τὴ χρονιά μας. Ἐχει ἀρκετὰ χρήματα κοιν. β)
Οὐδ. ἀρκετὸ οὐσ., τὸ ὅσον χρειάζεται, τὸ προσῆκον Λεξ.
Δημητρ.: Ἐφαγες τὸ ἀρκετό σου. 2) Ἰκανὸς Ἄνδρ. (Κόρθ.)
Εὐβ. (Κάρυστ.) Θήρ. Κεφαλλ. Κίμωλ. Μύκ. κ.ά. — Λεξ. Πόπ-
πλετ. Περίδ. Βυζ.: Δὲν εἶμαι ἀρκετός, δὲν εἶμαι ἄξιος Θήρ.
Εἶσαι ἀρκετὸς νὰ τὸ πῆς; αὐτόθι. Ἐγὼ δὲν ἤμουν ἀρκετὴ νὰ
τοῦ κάμω τὸ ψωμί του Κίμωλ. Δὲν ἦταν ἀρκετοὶ νὰ πάρ' τὰ
μισὰ ὃ ἓνας (ἐδείχθησαν ἀνίκανοι πρὸς διανομὴν) Μύκ.
Δὲν ἐστάθη ἀρκετὸς νὰ τὸν ἐμποδίση Περίδ. Μὰ ἐγὼ εἶμαι
ἓνας δράκως κ' ἐσὼν παιδάριο, τὰ βάζεις μετὰ μένα; μὰ σὰν
εἶσαι ἀρκετός, ἔλα μέσα 'ς τὴν κάμαρα τοῦ παλατιοῦ νὰ πα-
λέψωμε (ἐκ παραμυθ.) Θήρ. Ἄν εἶδ' ἀρκετὸς τοαὶ πᾶς τοαὶ
νικήσ'ς τὸ κάστρο τοαὶ πᾶρ'ς τοαὶ γυναῖτσες, εἴποτε βορεῖ νὰ σὲ
κάμουνε γαδρὸ (ἐκ παραμυθ.) Μύκ.

ἀρκετούτσικος ἐπίθ. ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 15,
Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 372.

Ἵποκορ. τοῦ ἐπίθ. ἀρκετός διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. - οὐτσικός.

Ἀρκετός πως: Τοῦ ἄφησε ὁ πατέρας του ἀρκετούτσικα
χρήματα Ὀνειρ. Γιαννίρ. 15. Νοικοκυρεῖ ἀρκετούτσικο Τὰ
δυὸ ἀδέρφ. 372.

***ἀρκευθιδά** ἡ, ἀρκευθὰ Ἄνδρ. Κέως Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκευθός κατά τὰ εἰς - εἰς ὄν. φυτῶν.
Ἀρκευθός, ὃ ἰδ.

ἀρκεύθι τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκευθός.

Ὁ καρπὸς τῆς ἀρκεύθου.

[**]

***ἀρκευθίδα** ἡ, ἀρκευθίδα ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,222
φίδα Ἀμοργ. Θήρ. Ἰκαρ. Νάξ. Πάρ. Σῦρ. Φολέγ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκευθίς. Τὸ ἀρκευθίδα κατά παρ-
ετυμ. πρὸς τὸ ἄκρος, τὸ δὲ φίδα κατά παρετυμ. πρὸς
τὸ φίδι. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἄν.

Ἀρκευθός, ὃ ἰδ.

ἀρκευθος ὁ, Κρήτ. ἄσκεθρος Κῶς.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀρκευθος.

Φυτὰ τοῦ γένους τῆς ἀρκεύθου (*juniperus*) τῆς τάξεως
τῶν κωνοφόρων (*coniferae*), ἥτοι ἄρκευθος ἡ ὀξύκεδρος
(*juniperus oxycedrus*), καὶ ἄρκευθος ἡ Φοινικικὴ (*jun.*
Phoenicea). [**]

ἀρκεύομαι Κέρκ.

Μεταπεπλασμένος τύπος τοῦ ἀρκοῦμαι.

Ἀρκοῦμαι, εὐχαριστοῦμαι: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀρ-
κεύεται σὲ τίποτα.

ἀρκιμπουζῆ ἡ, Λεξ. Βλαστ. ἀρκουβουζῆ Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκιμπούζι καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - εἰς.

Πυροβολισμός. Συνών. τουφεκῆ.

ἀρκιμπούζι τό, ἀμάρτ. ἀρκοβούζι Κρήτ. ἀρκο-
βούζι Κρήτ. ἀρκιμπούζο Λεξ. Βλαστ. ἀρκιβούζο Ζάκ.
κ.ά. ἀρκουβούζο Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *archibugio*, παρ' ὃ καὶ *archibuso*
καὶ *arcobugio*. Πβ. G Meyer Neugr. Stud. 4,13.

Πυροβόλον ὄπλον, τουφέκι ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κ' ἐκεῖνὰ τὸ δριγυρίσανε σὰν ἕκατ' ἀρκοβούζια
κι ἀπάνω δὸν μοδάρανε κ' ἐβάλα δὸν 'ς τὴ γιούργια
(περὶ τοὺς ἑκατὸν ἄνδρες φέροντες ἀρκοβούζια) Κρήτ.
Νὰ βάσταα καὶ 'ς τὸν ὄμο μου παλληκαριῶ ἀρκιβούζια,
νὰ βάσταα καὶ 'ς τὴ ζώνη μου γερόντων κλαδευτήρια
Ζάκ.

ἀρκοβασίλεις ὁ, ἀμάρτ. ἀρκοβασίλεις Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκος καὶ τοῦ κυρίου ὄν. Βασίλεις.

1) Ἡ ἄρκτος κατὰ κωμικὴν ὀνομασίαν (εἰς τὴν γένε-
σιν τῆς λ. ὑπόκειται μῦθος, καθ' ὃν ἡ ἄρκτος εἶναι μετα-
μορφωμένη ἀπὸ ἄνθρωπον ὀνομαζόμενον Βασίλειον.
Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Λαογρ. 16 (1917) 14). 2) Ἀνθρω-
πος ἀγροῖκος καὶ βάνανσος. Συνών. ἀρκουδόβλαχος,
ἀρκουδογιαννάκις, ἀρκουδογιάννης 1, ἀρκουδο-
κουραδόβλαχος 2.

ἀρκοβατῆ ἡ, Σκῦρ. ἀρκουβατῆ Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκόβατος κατά τὰ εἰς - εἰς ὄν. φυτῶν.

1) Ἀκανθώδης βάτος Σκῦρ.: Ἡ ἀρκοβατῆ ἐπνίξε τὴ
σ'τσά (συκῆ). 2) Πυκνὴ καὶ ἀδιάβατος σειρὰ βάτων
Ἰμβρ. Συνών. ἀρκουδοβατῆ.

ἀρκόβατος ὁ, Κύθηρ. Λέσβ. Νάξ. Πελοπν. (Καλά-
βρυτ. Λεῦκτρ.) Χίος ἀρκόβατε Τσακων. ἀρκέβατος Κρήτ.
ἀρκέβατος Κρήτ. ἀρκόβατο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκος καὶ βάτος. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν
Ἀθηνᾶ 26 (1914) Λεξικογρ. Ἀρχ. 64.

1) Ὁ μὲ κυρτὰς καὶ σκληρὰς ἀκάνθας βάτος. 2) Ὁ
κοινὸς βάτος. 3) Ὁ θάμνος σμίλαξ ἡ τραχεῖα (*smilax*
aspera) τῆς τάξεως τῶν λειριωδῶν (*liliaceae*). Συνών.
ἀβρωνῆς 2, ἀγριόκισσος, ἀρκουδόβατος. [**]

ἀρκοβατούγι τό, Τσακων.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκος καὶ *βατούγι < βατουνῆς.

Μικρὰ βάτος.

